

ცნობის უპრსკელი

სურათებიანი დამატება

დამატების № 27

კვირა, 26 ნოემბერი 1903 წ.

გაზეთის № 2051.

უკანადაა

სველამ მომიღია, გული კუმეჭურვებს,
მომაგონდა დრო ძველი, წარსულიც
და ტკბილი იყო მაშინ ცხოვრება,
და ვეფხა იყო განსრუბული.

აქ ვეფხას თეძოზე ზორო გამხდარა,
კამა არ ივის და ქნას და სა ჭეოს,
თათქოს თეთი დეურთიაც ცაში მომიკვდარა
და გუშავდა აღარსად იოს.

ოხ, რა მიძულს მე ეს ტურფა ქვეყნა,
როს ვანდი იტყვის მის ატე-მარეს,
ეს ცოტა ტრფობაც რომ აღარ იფოს,
შანს სიციცხლე თუნდ სულაც გაჭქრეს.

II

როს ბურანშია ვიუე წასული,
სტრეოს სურათს მივაბურ თვალთ
და მომეჩვენა თათქოს იმში
დავისსივეი სიციცხლის კვალთ.

თათქოს კიდევს შინის დიმილით
მან გასისა ბაგე დადუმებულთ,
და მარჯალიტის ცრემლებით ჭქონდა
ტურფა თვალეში მის დასმულთ.

შენ უნებურად კუმეჩეთ მოცულსა
თვალთან დაშიწეუს ცრემლებმა დენს...
ახ, არა სჯერა ჟურ კიდევ გულსა!...
ნეთუ ნამდვილად დატკარებ შენს?

III

შინით საესეა ხეში დეკსეში—
და ან კი სხვათრეო რთგორ იქნება?
შენ, სტრეოე, მომაკვიდინებუა შინით
სრულად მოსწავმეა ხეში ცხოვრება.

შინით საესეა ხეში დეკსეში—
და ან კი სხვათრეო რთგორ იქნება?
შენ ცოტა ტკულს არ ვატარებ გულთ,
შენი ტარებაც ანდა მიხდება.

ო. ბაქრაძე

სკულპტურას ფანტეკსისა

არის! საპროფარგოო თათაში დამინებია! წარმოდგენა დიდი ხანია კიდევ გათავებულა, ყველანი წასულან თეატრდენ და მე კი აქა ვხვრივ მილიანად! ახ, ბებერო ძალო! გეტყობა კარგად გამობრუნულხარ, რომ დამჯდაას ჩაგდინებია! (ჭეფონს) ეგორკა, ეგორკა! პეტრუკა... დაღინით იმ წყეულტებს, იმათი აი, ვემაკმა წიგლოთ თქვენა და ქაჯმა! ეგორკა-მეთქი! (დასდევს უტეჭურტას, დაჯგაბა და სდგამს სასთელს ატეჭე) არა ისმის-რა... მარტო ევლეში მიბასუბებენ... ეგორკასა და პეტრუკას დღეს სამ-სამი მანეთი მივეცი ჯილდოდ ერთგულად მუშაობასთვის და ეხლა მეტეჭებრეცი რომ გამოვეყენო, იმათ ცვლს მიინცვერ მიავნებს კაცი! წაგი-დნენ უთლოდ, თე-ატრიკ ეკეტეს იმ საბაღებში... (აქეუს აასე) მთერალი ვარ! უპ, ღმერთო ჩემო, რაკ მე დღეს ბენეფისით ვახარებულმა ლეონი და ლული გისხი ან ხებრში! (აღეს) მუცელზე ხელს) მთელი სხეული მიტრიალებს, გულს მეტრე-ბა... (სიწეუ) რა ისულეული ჩავიღინეს ჩავსკდი მე უტერინო, გა-მოხერხებულთი ბე-ბერი, და თვითონ კი არ ვიცი, რათა, რა ძილა მიღვია!... უპ, ღმერთო ჩემო!... წე-ლიც მტკივა, თვიც მიბრუის, მუხლებიც მიავსკლებენ... ძი-ლიან ცულდა ვგრძნობ თავს!... თუ ჯან-მითელობა არ გენ-ნება და არა შოივთ, მოხუცებულთა მი-რცუნდა გენანებო-დეს ხემაჩა ვასლო! (სიწეუ) მოხუცებუ-

ლობა, დილ, მოხუცებულთა... რაცუნდა ვიტუნო, რაცუნდა ვივრიბ-ვიმანჭო სულელით, ცხოვრების გზა მიინც ვაგლოლი მიქეს და მიინც... სამოც-და-რვა წელიწადი მიინც ვაფერინლი და მიინც... ევლარ დევიბურენბ... ჩემი დღეები დთავილია... ესეა... ესეთი ამბებია, ვაროუმა... გინდა თუ არა, — მკვდრის როლის რეპეტეცია უნდა ვიარო... სიკვდილი ცხრა მთას იქით დიდარ არის... (აუურება წინ) ასეა თუ ისე, 45 წელიწადია, რაც სტენას ვემასურებთ, მივარამ ამ დროს თე-ატრში, მეონი, მიველავა ვეფხა ჩემს თავს... დილ, პირე-ლად... საკვირველი-კი არის, დასწყევლის ღმერთში!... (შადს აფან-სეგანზე) არაფერი არა სინას... ე სუფლიობის ხერცილი-კი ძლიეს მოსჩანს... აი, ეს ლიტერის ლოკოე... სხვა-კი ყველაფერი სიბნელეს მოუცავს! რა შვიი უფსკრული ორბოა,

გაღის სიგლერა

ქრამატული გტრული ერთ მოქმედება

ანტ. ჩუხოვასა.

გასილ ვასილიან სვეტლოვიდოვი.— კომიკი, მოხუცი 68 წლის, ნიკოტა თენინი.— სულთიორ, მოხუცი.

მოქმედება სწარმოებს პროფინციის თეატრის სცენაზე, დამე წარ-მოდგენის შემდეგ, ცალკეი სცენა. მარჯვნივ შედგები, ცხდად გამოდელი, სამარჯვნივ თათებში შეაჯალი ვერბია. მარცხენა მხარეს და სტენის სტრემში მივრილ-მოვრილი სევა-და-სხვა ნიე-თები. ზეა სცენაზე წაქეველი ატა-ურტია... დამე, ბენდა).

სვეტლოვიდოვი, ა. (ცალსასი ტანისამოსში სჯელში სინდოთ, კამოლის სიბრტყარეოთათაიდნ და ხანსარებს) სიერი თუ გინდათ ეს

ლომა, დილ, მოხუცებულთა... რაცუნდა ვიტუნო, რაცუნდა ვივრიბ-ვიმანჭო სულელით, ცხოვრების გზა მიინც ვაგლოლი მიქეს და მიინც... სამოც-და-რვა წელიწადი მიინც ვაფერინლი და მიინც... ევლარ დევიბურენბ... ჩემი დღეები დთავილია... ესეა... ესეთი ამბებია, ვაროუმა... გინდა თუ არა, — მკვდრის როლის რეპეტეცია უნდა ვიარო... სიკვდილი ცხრა მთას იქით დიდარ არის... (აუურება წინ) ასეა თუ ისე, 45 წელიწადია, რაც სტენას ვემასურებთ, მივარამ ამ დროს თე-ატრში, მეონი, მიველავა ვეფხა ჩემს თავს... დილ, პირე-ლად... საკვირველი-კი არის, დასწყევლის ღმერთში!... (შადს აფან-სეგანზე) არაფერი არა სინას... ე სუფლიობის ხერცილი-კი ძლიეს მოსჩანს... აი, ეს ლიტერის ლოკოე... სხვა-კი ყველაფერი სიბნელეს მოუცავს! რა შვიი უფსკრული ორბოა,

როგორც სამარე, სადაც იმალება თვით სიყვდილი... ბრბრ...
 სიცივეს თითქოს ბუბრიდან გამოპოვდეს, ისე მოპჭოროვდეს
 ეს იხვირა ქარი... აი, სად არის ნამდვილი მოტერხებელი ალღო
 მიყენ სულის გამოაწოდებლად! ტანში ურბანტელი მივლინა,
 დასწყევლოს ღმერთმა! (ვერის) ეგერა! პეტრეშკა! სადა
 ხართ, თქვე ეშმაკის კერპებო... ღმერთო, რა უბედურებაა,
 რომ სულ ეშმაკების სხენებში ვარ! იხ, ღმერთო ჩემო, და-
 ნებე თვით ამგვარ ლაპარაკს, დანებე თვით ლოთობას, — ხომ
 იქნა, რომ დაბნობი, ჩემო თავო, სიცივლის დრო მოგიბ-
 ლოვდა. სამოკ-და-რეა წლისანი წირვა-ლოცვაზე დადიან,
 ღვთის ლოცვა-ვედრებაში ატარებენ ღირს და სასიცივდილოდ
 გზადებიან და შენ-კი... ოჰ, ღმერთო! უწინდელი სიტყვები,
 ნალოთავი, დაღრეჯილი პირისახე, ეს ბუბრას ტანისმოსო...
 ჩემი თავის უბედურე-კი შეხიბობა... წაიღე ჩქარა ტანის-
 მოსო მინც გამოვიცვლო, თარგმ ხომ სული ამოჰმჩრა შე-
 შიო, მთელი ღმერთ რომ აქ ვიდგე!... (მადის საზარფარფოთა-
 თა-სი, აქ დროს სულ უკანასკნელ თასადან, სენის სიდრშეში,
 გამაწმენს ნაკატა თანხი თათის ხედათში. სეკრედილი რა
 დაიხანჯეს ნავტას, შეგვიკრებს შემხნებუდი და იწყეს უკან) ვინ ხარ
 შენ? რა ვინა? ვინ? ვინა? (ფეხების დაჩაგვრებში) ვინ ხარ შენ?

ნაკატა. შე ვარ, მე!

სეკრედილი. შენ ვინა ხარ?

ნაკატა (სელ-წაღა უხადებდა). მე ვარ... სუფილიოი,
 ნიკიტა... ვისილ ვისილი, ეს მე ვარ!...

სეკრედილი. (გულ-შეშვებული დაუშვება ტაბურეტზედა,
 მისაბე სურთაქეს და ძაქაქებს მივლეს სსეული) ღმერთო ჩემო!
 ვინ არის? შენა ხარ, შენ, ნიკიტუშკა? ვინ ვინა შენ აქ?

ნაკატა. მე აქ ვთავი ღმერთი საპირფარეუო ოთახში... მო-
 ლოდ გვედრებოთ, რომ აღვტკიო ქომისი არ უთხრათ... ღმერთს
 გვეცივებთ, ღმერთს ვასთავი მინა სხვა ანა შაქს...

სეკრედილი. შენ, ნიკიტუშ-
 კა... ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო!
 ღმერთი თექსმეტრე გავიწყობს სცენა-
 ზე, სამის გვირგვინითა და სხვა ნივ-
 თებით დამასაქურებს... ყველანი აღ-
 ტაცებაში მოვიდნენ ჩემის თამაშ-
 შით, მაგრამ ერთსაც არ უფიქრია,
 რომ ვაველიძებინე მთავარი მოხუ-
 ცი და წავეყვანე შინ.... დაბებრდი,
 ნიკიტუშკა... სამოკ-და-რეა წლის
 ვარ... აივად ვარ! გული მიღონდე
 შა... (დაეჭმა სუფილიოის სელზე და
 სტარის) ნუ წახავი, ნიკიტუშკა, ნუ
 დაშავდება... დაბებრდი, დაუქლურ-
 დი, სიცივლი მომიბლოვდა... მე მო-
 წინა, მე წინაინ!

ნაკატა (მოფრებოთ). თქვენ, ვა-
 სილ ვისილი, დროა, რომ შინ წახბ-
 ანდეთ!

სეკრედილი. არ წახავი! მე
 სახლ-კარი არ ვამაჩნია, არა, არა,
 არა!

ნაკატა. ღმერთო ჩემო! თქვენ
 დაგვიწყობით კიდევ, თუ სადა სცხოვ-
 რებოთ!

სეკრედილი. არ მინდა იქ
 წახვი, არ მინდა! იქ მარტო ვარ...
 არავინ არა მყავს, ნიკიტუშკა, — არც დღემამა, არც შეილები,
 არც ბებია... მარტო ვცხოვრობ, როგორც ვუკული... მოვ-
 ცელები და შენდობის მოქმელი არავინ დამჩრებ... მე მინდინ
 მარტობისა... არავინა მყავს უფროს მედებელი, არავინა მყავს,
 რომ მთავარს მომიბრას... ვისი ვარ? ვის ვეკუთვნი? ვის რად
 ვუნდობარ? ვის ვუყვარვარ? არავის არ ვუყვარვარ, ნიკიტუშკა,
 არავის!

ნაკატა (აღმუშვებულა) საზოგადოებას უყვარხარო, ვისილ
 ვისილი!

სეკრედილი. საზოგადოება წაივდი, სძინავს და დავი-

წყებელი ჰყავს თავისი ბუზარა! არა, არავისთვის არა ვარ
 საქირა, არავის არ ვუყვარვარ... არც ცოლია ჩემთვის და
 არც შეილები...

ნაკატა. ეჰ, ანა რახედა სწუხართ...

სეკრედილი. მეც ხომ ადამიანი ვარ, მეც ხომ სული-
 დამული ვარ, სისხლი მიღია ძირღვენი და არა წყლი-
 ახნაური ვარ, ნიკიტუშკა, კარგი შთამომავლობის ახნაური...
 რა უნაილი ვიყავ, სანამ ამ ორბოში ჩავდარფვინდი, რა კობტა,
 ლამაზი, პატროსანი, ვამბედავი, გულ-წრფელი! ღმერთო, სად
 გამჭრა ყველა ის? ნიკიტუშკა, მერე რა აქტობო ვიყავი,
 ჰ? (აღგებს და დაეჭრნას სუფილიოის სელზე) სად გამჭრა ყველა
 ეს, სად გამჭრა ის დრო? ღმერთო ჩემო, ჩავხიდე წყლან ამ
 ორბოში და ყველაფერი მომიმანდა! აი ამ ორბოში ჩავლანა
 მთელი 45 წელიწადი ჩემის ყმაწვილ-კაცობისა, ნიკიტუშკა!
 ჩაგვრებებარ ამ ორბოში ესლავ და ყველაფერის ისე ნათლად
 ვხედავი, როგორც შენს პირისახეს. ყმაწვილური ვატრეცხა,
 რწმენა, გულ-წრფელი, სიყვარული ქალების! ქალები, ნიკი-
 ტუშკა!

ნაკატა. თქვენ ძალიან კარგს იხაზთ, ვისილ ვისილი, რომ
 დაიბნებდეთ!

სეკრედილი. როდესაც ვიყავ ახალგაზდა, როდესაც ის-
 ის იყო ცხოვრებაში ფეხს ვდგამდი, მასოსეს, — შევეყვარდი
 ერთს ქალს ჩემის თამაშობაში... იგი იყო საცხოვრო ლამაზი,
 ლერწმის ტანოვანი, ახალგაზდა, უმანკო, სხივოსანი, როგორც
 ზაფხულის ამომავალი ვანთალი. იმის მოლომარე პირისახის
 დამამყვენებელი ურუნა თვალის ვერაგური წყვილით ვბრ-
 აყენებდა ვეღვარებას. ზღვის ზვირთები იმსტრეფინა ქვეზე და
 იმის ხუტუშკა თმის ზვირთებზე კი თვით საღი კლენდი, ყინვისა
 და თვალის მთავარები დამისტრეფინენ! მახსოვს, ვუყვარ
 იმის წინ, როგორც ესლა შენს წინ... ოჰ, რა წარბაქი იყო
 იგი მაშინ!... ისეთის თვლით მიყუ-
 რებდა, რომ სამარტო კი არ დამე-
 რწყებდა მაშინდელი მისი გრძობიერი
 ცქერა!... დაიმედებული, ვახარებული
 დავეცი იმის წინ მუხლებზე, ვიხივე,
 რომ ვაგებენდებინე... (განჭამას
 დაღაღას სიხამ) მაგრამ იმან... მოთხარა:
 დასტოვე სცენა, დასტოვე სცენაო!...
 გესტო? იმას შეველო ჰყვარებოდა
 აქტიორი, მაგრამ ცოლად კი — არა-
 სოდეს არ ვაყვებოდა! მახსოვს, იმ
 დღეს ვთამაშობდი... როლო მქონდა
 სახატელო, ბუბრასი... ვთამაშობდი
 და ვგრძობდი, როგორ მხიბლევ-
 ბოდა თვალები... მაშინ ვცანი მე,
 რომ წინადა ხელოვნება არ არის, რომ
 ყველაფერი თვალთ-მაქცობაა, სი-
 ყალბე, რომ მე მონა ვარ, სხვისი
 თავ-შესაქცევი, ტიკინა, ბუზარა! ევა-
 ნი მაშინ საზოგადოება! მას შემდეგ
 აღარ მრწამდ მე იმისი არც ტუში,
 არც ვიგოვინები, არც აღტაცება...
 დაიბ, ნიკიტუშკა! ის ტუში მიკრებს,
 მინათად ყოფილობას ჩემს სურათს,
 თამაშობას, მაგრამ მე იმისთვის ი-
 ვინდარა ვარ. იგი პირფერობით

მსახევა და მძურა. — სურათი ბუქეროსი.

ნდომობს ჩემთან ვაცნობას, მაგრამ იმდენად კი არ დაიმე-
 რებს თავს, რომ ცოლად გამომეყვს... (დაეჭება ტაბურეტზედა)
 არა მრწამს მე იგი, არა მრწამს!

ნაკატა. თქვენ კაცის სახე არ ვაძევი, ვისილ ვისილი!
 მეც თუშმა შემიპყრო... წაივდიეთ სახლში, თუ ღმერთი
 გრწამთ!

სეკრედილი. თვალები ამებოლა მაშინ... და ძვირად
 მიიღრდა ეს თვალთ-ახილვა, ნიკიტუშკა! ის იმტორიის შემ-
 დგე... იმ ქალის შემდეგ... დაიწყე უთავბოლოდ ხეტია-
 ლი, წინ-დაუხედავდ ცხოვრება... ვთამაშობდი ბუბრებს, ვივ

როს-ფინანსები, ვეგონილი ნიქს, მერე, რა მოთამაშე, რა ნიქერი ვიყავი! დავმარებ ჩემი ნიქი, წავიბლიწე და გავრ-
კვნი ჩემი ენა, დავკარებ კაცური სახე, კაცური მსგავსება...
ამ შავსა და ღრმს ჩანაწიქა და ჩაქალაქი! დღემდის არ ვგრძობ-
დი და რომს კი... როდესაც გამოვიდებოდი, ვადავიხედი უკან,
და მხ წაიწივდი კი ამკიდებია ზურგზე, მარტო ეხლა დავი-
ნახე ჩემი მოხუცებულობა! ათავილილია ჩემი ღღინი! (ჭკობა-
ნებს) დათვლილია!

ნაკატა. ვასილ ვასილი! ჩემო კარგო... დამწვიდლით...
ღმერთო! (ჭკობის) პეტრუშკა! ეგორკა!

სეკტოვადოვა. მერე რა ნიქერი, რა ძლიერი! შენ ვერ
წარმოადგენ, როგორი გამოთქმა, რამდენი გრძნობა, რამდენ
სიმეხია (ინტეკს გუფსა) ამ გულში! სული მუხუთება!.. მო-
ხუცო, ამა ყური დამივდე... მოიცა, სული მოვიბარუნო... ჰო,
აი, თუგინდ ავადღუნდივინა!

მისიხანე მეფის ლანდა მიშვილა

და საფლავიდან ღიმიტრი პარტვა.

მეფე ვარ მე. კინა, სირცხვილია.

ამყ მარინეს თავსა ვუხრებღე.

პა. როგორც! (გოგნად) მოიცა, აი ეხლა მეფე ღირი-
დან... ვესმის, პირ-მოქმედი მოცა, წვიმა, ქუხელი, ბრბრბი!...
ვღე—ყყყ... მივლ ცახე ეღვა იკლანება და ამ დროს კი:

„იზუხუნე და იქროლე შენ, ქარო მხუსხაო,
უბერე, ვიდრე ღაწენი ზედ არ დავსვდებომა!
გადმარებთხეთ, წყლისა ღვარა, და შენც, გრგოლო,
წამოუბერე, წამოღვარე ზვირთი ზღვისანი
და სრულად შთანთქე ეს ქვეყანა ძირით თემამდე!
თქვენიც, ელდაზედა უმაღლესო ელვისა ცეცხლი,
წინამორბედნო ყოველი შემწესტელი მეთა კეთების,
ზედ მოესიეთ ამ ჩემს მოხუცს პაღარა თავსა!..
და შენც ყოველია შემარცეო ქვეაქუბილი,
რისიეთ და გრგვინეთ ქვე ეკვეთე; დაიგრილე
და განაპრტყელე ბურთებს მრავალი ეს დედა-მისე!..
მიღეწ-მოღეწე და შეწმელე ამ ქვეყნის სახე,
განადგურე, განაწიე და მტყობილე ალგვე
თესილი უმაღლეთ ადამიანთ დამამბედელნი!“

(მოფუშვად) ჩქარა ხუბარას სიტყვები მომწოდდე (ურტკაშს
ფუტსა) ზუბარას სიტყვები-მეთქი, ჩქარა!

ნაკატა. (ამაშობის ხეობის) „ნაილი! ა, ნაილი! ეხლა
რა სჯობია,—შშრალს ქერ ქვეშ წოლა, თუ ამ ავდარში დღო-
ბე! ევკობ, შშრალს ოთახში აიაზის წყალით სხურება სჯობ-
დეს ტრიალ მინდორზედ წვიმის წყალით თავიდან ფეხამდე
გამაწმე! დაშიჯერე, წაიღ-მეთქი შენ ქალღმერთ, კურთხევა
და ზოღში სთხოვე-მეთქი, თორემ, ხომ ჰხვდებ, ეს ასეთი ბი-
რეში დამეა, რომ არც შენსთანა კვიანს ინდობს და არც
ჩემსთანა სულელსა...“

სეკტ. იქვექ-იქვე, წვიმა ღვარე, ცეცხლი აფრტყე!..
წვიმა გრგვალი, ქარი, ცეცხლი, ქვეა ქუხილი
ჩემი სისხლ-ბორცნი, ჩემი შვილინი როდი არაინა!
თქვე, სტეჟინონო, მე აა გწამეთ ულმოგობობას,—
სამეფო ჩემი მე ხომ თქვენთვის არ მომიტოა,
ხომ ჩემ შვილებად აროდეს არ მიწოდებინათ!..

აი ძალა! ნიქი! დასურათ-ხატება! კიდევ რამე... (ჩახე-
ვებს სისარულას სივლით) კიდევ რამე ანაბირი ვითამაშოთ
„ამილეთიდან“! ამა, მე ვიწყებ... რა ვითამაშოთ? აი, რა...
(ამაშობის ქაღალცი) აი, სალამურის დამკვერდელს მოვიდენე.
(ნაკატას) რად მივლით გარს ისე, თითქო ნადირი ვიყო და
მახემუ გამამს მიპარებდეთ?

ნაკატა. სატარნო ჩემო, თუ ჩემი მოვალეობა მაკადნიე-
რებს, ჩემი თქვენდამი სიყვარული თითქმის უზრდელობასაც
მაბედნიერებს!..

* თარგ. ი. მანაბლისა და ილ. კეგელიძის.

სეკტოვადოვა. „მე კარგად ვერ გავიგე, რა სთქვი. ამა,
ეს სალამური დაუკარ“.

ნაკატა. „დაკარა არ ვიცი, ხელმოწივის შვილი“.

სეკტოვადოვა. „როგორც იყოს“.

ნაკატა. „გვარწმუნებთ, რომ არ ვიცი“.

სეკტოვადოვა. „გვედგინებთ, დაუკარ“.

ნაკატა. „ისიც არ ვიცი, ხელი როგორ მოგვიკლო“.

სეკტოვადოვა. „ეს ისე ადვილია, როგორც სიტყვის
თქმა. აი ამ თვლებზე თითები ათამაშე, პირით სული ჩაპტრე
და ესეც საამოლ სასწინელ ხმას გამოსცემს. აი ხომ ჰხვდებ, რო-
გორ უნდ მოქილონი ხელი“.

ნაკატა. „არ შემიძლიან ეგ საამოლ სასწინე ხმა გამოგა-
ცემინა,—მე ზაგ საქმეში ხელმოწინებული არ ვხალხობო“.

სეკტოვადოვა. „ეხლა ხომ ჰხვდებ, როგორ უფროსს
და არად ჩასვლები გგონივართ. თქვენ გინდათ, რომ მე თქვენი
საკრავი ვიყო, ჩემი ხელში დაქრია ადვილად გინიანათ; გინ-
დათ ჩემს საიდუმლოს გული ამოაკლოთ და ჩემის სულის სი-
მებს სათითადო ხმა ამოაღვინებთ... და ამ მკირე მუსიკის საკ-
რავს კი, რომელიც წყაროა პარპინისა, ამათ, ხმას ვერ
ამოავლებინებო, როგორ? თქვენა გგონიათ, მე ამ პატარა
სალამურზე უფრო ადვილი დასაკრავი ვიყო? მიწოდეთ მე, რა
საკრავის სახელიც გინდათ, მაგრამ ესეც იკლდეო, რომ შე-
გილიანთ გმწმულით, რამდენიც გსურთ, და ჩემზე დავკრას კი
ვერ მოახერხებთ!“ (იგინას და ტაშს უჭრავს) ვაშა! ზის! ვაშა!
რის სიბერე! რა დროს სიბერე! ყველაფერი სიტყუევა, მიქარ-
ვა! ყოველ ძაღლში შადრევანივით მიჩქვთ ძალა,—ეს სიყუ-
წვილე, სიტყუევე, სიტყუელის ინჰინა და არა მოხუცე-
ბულობისა! სადაც ნიქია, ნიქიტუშკა, იქ სიბერეს ალავი არა
აქვს!.. მაგრამ, მოიცა, დამაცა, მეც მოვიტყობო გინდობა...
ოჰ, ღმერთო ჩემო! ამა ყური დამივდე, რა სინაზე, სინარ-
ნარე, რა მუსიკაა ტას... ჩუმაღ!

„მყუღრო დამე უკრინისა.
ცხენ ვარსკვლავითა გუნდ ბრქვერილივს,
ჰაერს აღარ ჰსურს განიფრთხოს რული,
ზოვეთა ფოთლები ორენად შრიალებს.“

(გარებს გაღვას ხმა ისმის) ეს რა ამაზეა?

ნაკატა. ეს, ალბათ, პეტრუშკა და ეგორკა მოვიდენენ!..
ნიქერი ხართ, ვასილ ვასილი, ნიქერი!

სეკტოვადოვა. (მარწყვებას კარგისაყვ და ჭკვირის) აქეთ,
ჩემო შევარდნო! (ნაკატა) წვიდეთ, წვიდეთ ჩავიციეთ...
სიბერეს ჩემთან რა ხელი აქვს!—ყველაფერი სიტყუევა მიქარ-
ვა!... (მსაჩუქრად იგინას) რა გატირებს? რას ფსლუქუნებ? ემ,
ვერ არის კარგი! აი ეს კი ვერ არის კარგი! კარგია, კარგი,
ბებერო, გეყოფა ევრე ცქერა! ევრე რად იყურები! კარგია,
კარგია... (გხეკვ) გრწმე-მოგვადე! როდი უნდ იტროა!..
სადაც ხელოვნება, სადაც ნიქია, იქ არც სიბერეს, არც
მარტობას, არც ავადმყოფობას არა აქვს ალავი და თვით სი-
კვდილიც განახერხებულა... (ტარის) არა, ნიქიტუშკა, ჩენი
ღღინი დათვლილია... სადღურა ნიქერი ვარ მე? გამოხერგე-
პილი კერცხი, კვერცხის ნაქუტი ვარ მე, შენ კი თვარ-
რის ბენერი მუღა! სუფლირო... წვიდეთ! (შაღან) საღური
ნიქერი ვარ მე! სეროაზულ პოსემეტი მარტო ფორტინარასის
მხლელბებში ვარგებო!.. იმისთვისღა არ ვარგებვარ, დავ-
ბერილი... ჰო, მართლა, გახსოვს ეს ადვილი „ოტკლოდან“,
ნიქიტუშკა!

„მე კი მშვიდობით საუკუნოდ, სულის სიმშვიდევ,
მშვიდობით, ჩემო მზიარულო მკაყოფილებე!
მშვიდობით, სანაო, ჯილასანრა, დიდნო ბრძობლანო,
თავმოყვრების სანაწინად ვარდაცქვლნო!
მშვიდობით, ჩემო თავმოწმუნე ცხენის ქიბინო,
გულის აღმკვერლო დაე-დეფეო, მუკის მკვერლო ხმაც,
ყურთა გამგებო სალამურო, სამეფო დროგო,
დაუდგომლობაც, მღელღინავაც დიდებულ ომთა,
ბრძობის შეწენაც, სამაყვე თვალის მიმტაკო!“

* თარგ. ივ. მანაბლის.

